

[Indenrigsministeren.]

ukendt stærkt Indgreb i det kommunale Selvstyre, thi Skattevalg har jo hidtil kun haft Plads i Kommunkalskattelovgivningen her i Landet som et Værn mod urimelige Skatteforhøjelser, men at give Adkomst til at fremtvinge Skattnedsættelse gennem Valg kan der da i hvert Fald ikke være Mulighed for at gøre ved Lov, uden at der i Forvejen er tilvejebragt fuld Sikkerhed for, at Kommunens Budget kan tilrettelægges efter et saadant Valg paa en saadan Maade, at Nedsættelsen kan bæres. Thi hvis dette ikke er muligt, hvis man ikke er i Stand til at reducere Kommunens Udgiftsbudget saaledes, at Balance paa Grundlag af den nedsatte Skatteydelse kan tilvejebringes, vil det jo kun betyde, at man ved Skattevalget fremtvinger en Formueopspising, og jeg tror dog ikke, det vilde være heldigt, om vi ved Lov traf Bestemmelser, som aabnede Adgang dertil eller ligefrem under visse Omstændigheder kunde nødvendiggøre dette, blot fordi man ikke kunde udskrive det fornødne i Skat.

Og her er det, synes det mig, det brister for de ærede Forslagsstillere. Efter min Opfattelse burde man i Københavns Kommune have bestræbt sig for at nedbringe Kommunens Udgifter i højere Grad, end Tilfældet har været. Jeg vilde paa mere end eet Punkt kunne pege paa Muligheder, som kunde og burde være udnyttet. Men derfra og til at præstere et fulgyldigt Bevis for, at Driftsbudgettet vil kunne taale de Nedsættelser, som vilde være paakraævet, hvis det her foreliggende Lovforslag vedtoges, er der jo et Spring, og dette Spring har Forslagsstillerne ikke mig bekendt søgt at gøre. Jeg vil ogsaa sige, at dette at tilvejebringe en saadan Sikkerhed flere Aar frem i Tiden er utvivlsomt en Opgave, som, selv om man har aldrig saa god Villie til at løse den, dog vil berede uoverstigelige Vanskeligheder. Efter min Mening er den eneste fremkommelige, den eneste rationelle Vej til at tilvejebringe Skattnedsættelse her i København gennem Lovgivning denne, at man søger Skalaen af 1919 ændret i Retning af den Skala, der gjaldt fra 1910 til 1919. Men om en saadan Vej har nogen Mulighed for at føre fremad, ja, det kan jeg ikke paa nærværende Tidspunkt uden en nærmere Undersøgelse af de Forhold, det her drejer sig om, udtale mig om.

Altsaa, med al Sympati for de ærede Forslagsstilleres Bestræbelser, tror jeg ikke, at den Vej, her er peget paa, fører til det Maal, man har sat sig: at opnaa Skattnedsættelse i Hovedstadskommunen. Jeg

nærer alvorlig Frygt for, at hvis Lovforslaget gennemføres, vilde det føre ud i Situationer, som vilde være urimelige, som vilde medføre Opspising af Stadens Kapitalformue, og jeg vilde anse dette for et meget uheldigt Grundlag for Skattnedsættelse her i Hovedstaden. Jeg kan derfor ikke tilsige de ærede Forslagsstillere min Medvirkning til Lovforslagets Gennemførelse. Men dermed vil jeg ikke paa nogen Maade have udtalt nogen nedsættende Dom om Forslagsstillernes Bestræbelser for at naa til de Skattelempelser, som Hovedstadens Borgere efter min Mening har et billigt Krav paa.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Bouet): Jeg er jo ikke i den Situation, at jeg kan takke den højtærede Indenrigsminister for velvillig Modtagelse af dette Forslag. Efter de Udtalelser, Ministeren fremsatte, er der ikke megen Udsigt til, at vi fra Regeringen kan vente nogen Støtte til de Bestræbelser, vi her har udfoldet for at faa Skatten i København ned. Det synes mig for øvrigt noget mærkværdigt, at et Parti og en Regering, som paa sit Program har Nedsættelse af Skat og Nedsættelse af de offentlige Udgifter, stiller sig saa afvisende overfor et Forslag af denne Karakter, som netop gaar i den Retning, som den samme Regering ellers fortæller, at den vil lade sine Bestræbelser gaa.

Den højtærede Indenrigsminister mente, at den i 1925 vedtagne Lov i Virkeligheden var permanent. Men det glæder mig dog for saa vidt, at den højtærede Indenrigsminister selv var inde paa, at dette, at der staar „indtil videre“, forudsætter, at det dog ikke skal vare i al Evighed, men at der kan komme Situationer, hvor det kan være berettiget og heldigt og rimeligt at ændre den Bestemmelse, man den Gang vedtog. Jeg vil meget bestemt fastholde, at netop i Ordene „indtil videre“ ligger et Løfte om, at man til sin Tid vil tage denne Bestemmelse op til Revision, og vi mener, at den Tid nu er kommet. Den er kommet, fordi det for Københavns Kommune er muligt at nedsætte Skatten, og det havde allerede været muligt paa et tidligere Tidspunkt, hvis der hos Flertallet havde været virkelig Villie dertil. Jeg sagde allerede før, at Flertallet i Københavns Kommunalbestyrelse er gaaet den anden Vej, at bringe Belysningspriserne ned, og jeg skal naturligvis indrømme, at det er ogsaa en Vej at gaa. Men som jeg sagde før, er vi nu kommet saa langt ned med disse Priser, at der ikke er nogen Nødvendighed for at